

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΓ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1890.

ΑΡΙΘ. 1251.

Χρον. έτησ. έν Έλλάδι Δρ. Γ.
 " " " Έξωτερικῶν " 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

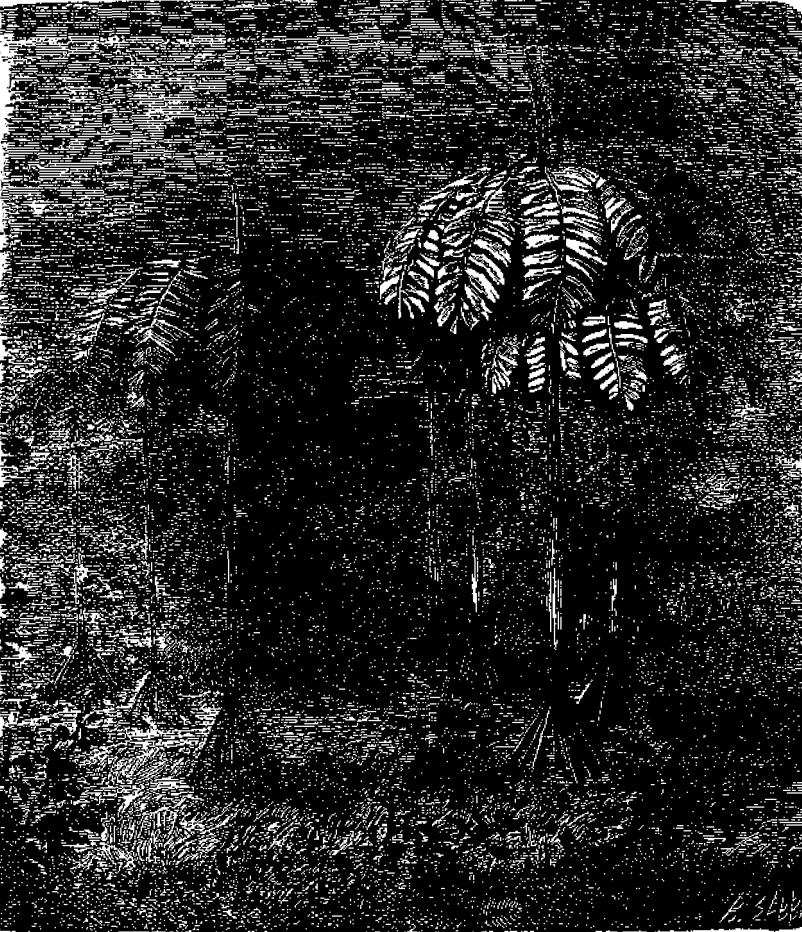
Έν ὁδῶν Έρμου ἀριθ. 79.

Εξ οὐδένου πλην τῶν τακτικῶν ἀνακομιτῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

Πασίμπα.

Οἱ μικροὶ ἡμῶν ἀναγνώσται ἔχουσι ἐνώπιον αὐτῶν ἑσπερίον τι δένδρον καλούμενον Πασίμπα. Ἐὖ δένδρον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν ὠραίων καὶ ποικίλην οἰκογένειαν τῶν φοινικαειδῶν καὶ φέρεται αὐτομάτως ἐν Βραζιλίᾳ.

Εἰδικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ εἴδους τοῦτου εἶναι ὁ σχηματισμὸς τῶν βιζῶν αὐταὶ ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης διακλαδῶνται ἀπὸ τῆ κορμῆ, σχίζουσιν εἰς τὰ ἄλλα δένδρα, ὑποκίττω τοῦ εἴδους, ἀλλ' ἀνωστὸν αὐτοῦ. Αἰρίζεται, ὁ κορμὸς, ἡ διάταξις τοῦ φυλλώματος καὶ ἐν γένει ἡ ὅλη ὄψις τῶ δένδρου εἶναι κολλῶν ὠραία καὶ προσομοιάζει πρὸς ἀλεξιβρόχτον.

Πασίμπα ἢ Βραζιλιανή.

ΔΕΙΟΣΗΜΕΙΩΤΟΙ ΟΡΙΣΜΟΙ.

- Τὰς ἐπομένους ἀποκρίσεις ἔδωκεν ἑγγράφως κυφάλαδος τις ἐν Γαλιλίᾳ.
- Τί εἶναι αἰωνιώτης;
- Ἡμέρα, ἦρας ὅτε χθὲς ἔχει, ὅτε αὔριον.
- Τί εἶναι θεός;
- Ὁ ἥλιος τῆς αἰωνιότητος.
- Τί εἶναι εὐγνωμοσύνη;
- Ἡ μνήμη τῆς καρδίας.
- Τί εἶναι ἀρετή;
- Ἡθεκὴ δύναμις.
- Τί εἶναι ὁρθὸς λόγος;
- Ἡ ὠριμότης τῶ νοῦ.
- Τί ἐπανάστασις;
- Δένδρον μὲ τὴν βιζάν ἐπάνω καὶ τὴν κορυφὴν κάτω.

— Τὸν νόμον καὶ τὴν δικαιοσύνην συνέθετε μὲν ὁ θεός, ἡχώρησαν δ' οἱ ἄνθρωποι.

— Ὁ ψεῦθης μάρτυς δὲν θέλει μείνει ἀτιμώρητος καὶ ὁ λαλῶν ψεῦδη δὲν θέλει ἐκφύγει » (Παροιμ. αἰ. 5.)

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΗΝΤΕΣ.

(Δήγημα 'Ελβετιανόν)

Μετάφρασις: ἑλευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλικού.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Ἡ λυπηρὰ ἀπόλεια.

— Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ γέρον ἐφαίνετο ἔχων τοὺς αὐτοὺς περὶ ἑαυτοῦ φόβους μὲ τὸν Ἰάκωβον, προσπαθῆσεν ἡμῶς νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἕγγονόν του, εἰς τοῦ ὅπου τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο ἐξωγραφισμένη ἢ λύπη λέγων, «Διατί ταράττεται ἡ καρδία σου, τέκνον μου, καὶ διατί φαίνεσαι τόσον τεθλιμμένος; Διατί νὰ γογγίζωμεν ἡμεῖς μὲ τὴν τύχην μας, ἐνῶ ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν τὸ παραδειγμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅστις ἔπιε τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ θανάτου χάριν ἡμῶν; Τί εἶναι αἱ λύπαι μας, συγκρινόμεναι μὲ τὰς δικὰς του; Ἡμεῖς ἔχομεν κατοικίαν προφυλάττουσαν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ φόβου καὶ τῆς βροχῆς, ἐνῶ ἐκεῖνος δὲν εἶχε οὐδὲν νὰ θέσῃ τὴν κεφαλὴν του. Πιθανὸν νὰ λησμονηθῶμεν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ μᾶς λησμονήσῃ. Ὅχι, τέκνον μου, δὲν ἔχομεν δίκαιον νὰ ἤμεθα ἀνοπόμονοι καὶ νὰ θλιβώμεθα ἀπ' ἐναντίας πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν τὸν Θεόν, διότι μέχρι τοῦδε μᾶς προεφύλαξε καὶ μᾶς διατήρησεν.»

— «Ὅτε θὰ γογγίσω, ὅτε θὰ παρακονεθῶ, παπποῦ,» ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος· «ἀλλὰ θὰ προσπαθῆσω νὰ ὑποφέρω πᾶν ἔτι ὁ Θεὸς ἤθελε μᾶς στείλει, μὲ ὑπομονὴν, ἐὰν μόνον φεισθῇ τοῦ ἀγαπητοῦ μου παπποῦ!»

— «Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν δὲν γείνη, —εἶπεν ὁ γέρον μειδιάσας, — ἔσο βέλαιος, ὅτι θὰ ἦναι διὰ τὸ καλὸν σου· ἔθεν σὲ συμβουλεύω νὰ ἐτοιμασθῆς δι' αὐτὰ μᾶλλον, παρά νὰ θλιβεῖσαι συλλογιζόμενος περὶ τούτου. Γνωρίζεις, ὅτι εἶμαι γέρον, τὸ δὲ σῶμά μου δυνάτατον ὁ δὲ Θεὸς δύναται νὰ μὲ καλέσῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον κατὰ πᾶσαν στιγμὴν. Διατί λοιπὸν νὰ φοβῶμαι νὰ εἰσιέλθω εἰς τὴν ἀνάπαυσιν αὐτοῦ; Μίαν μόνην ἐπιθυμίαν ἔχω: νὰ σὲ ἴδω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς σου πρὶν ἀποθάνω. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἐξεπλήρῃ τὴν ἐσχίην μου ταύτην, εὐχαρίστως θὰ ἀπέθνησκον αὐτὴν τὴν ὥραν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Θεὸς μὲ καλεῖ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, πρὶν ἐπιστρέψωμεν οὐκ ἔστι, εἶμαι πεπαισμένος, ὅτι θὰ δυνήθῃς νὰ ὑποφέρῃς τὴν στέρησίν μου χωρὶς φόβου καὶ χωρὶς ἀπελπισίας. Καὶ εἰς τί τάχα σοὶ χρησιμεύω, τέκνον μου, τώρα ζῶν; μὴ δὲν βλέπω, ὅτι δὲν σοῦ εἶμαι εἰμὴ βάρος; Τί θὰ χάσῃς, λοιπὸν, ἂν μὲ στερηθῆς; τίποτε, ἐκτός μικρᾶς τιμῆς συμβουλῆς ἐνίοτε. Μὴ φοβοῦ, λοιπὸν, τέκνον μου, διὰ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δύναται νὰ συμβῇ εἰς οἰανδήποτε στιγμὴν. Ἐπειτα, δὲν εἶμαι

δὲ καὶ τόσον πολὺ ἀδύνατος, ὥστε νὰ χάσω πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐπανῶ τὴν ἀνάην καὶ τὰς χλοερὰς κοιλάδας τῆς γεννησῆός μου! Ὅθεν ἔσβησεν.»

Οἱ λόγοι οὗτοι παρηγόρησαν κατὰ τι τὸν Ἰάκωβον, ἀλλ' ἡ παρηγορία ἦτο βραχυχρόνιος, διότι ὁ γέρον ἠσθάνθη αἰφνης ἑαυτὸν τόσον ἀδύνατον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ σημηθῇ τῆς κλίνης· ὑπέφερε προσέτι καὶ ἀπὸ πόνους καὶ ἐν γένει ἡ κατάστασις αὐτοῦ ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὀλίγας ἐλπίδας ἔδειξαν, ὅτι θὰ ἔζη μέχρι τῆς Ἀνοίξεως.

Ἡ ἄλευσις τοῦ νέου ἔτους ἔρριψεν ἐκ νέου τὸν Ἰάκωβον εἰς μελαγχολίαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ὁ γέρον προσπαθῆσε νὰ τὸν ἐξεγείρῃ, προτείνας νὰ πανηγυρίσῃσιν τὴν προτοχρονίαν παραθέτοντες εἰς τὴν τράπεζάν των κάτι τι περισσότερον τοῦ συνήθους. Ὅθεν ὁ Ἰάκωβος κατεσκιάσεν ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς Ρόζας ὀλίγον τυρόν, ἔψησεν ὀλίγας πατάτας εἰς τὴν στάκτην, καὶ ἔστρωσε τὴν τράπεζαν ἔμπροσθεν τοῦ γέροντος, ὅστις ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐτοιμασίαν, καὶ ἀμφοτέροι ἐφαγον μὲ πολλὴν ὄρεσιν, μὴ λησμονήσαντες καὶ τὴν Ρόζαν, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Ἰάκωβος ἔδωκεν ἐκ τοῦ ἐκλεκτοτέρου μέρους τοῦ χόρτου, τὸ ὅποιον εἶχον. Οὕτως ἡ ἡμέρα παρήλθεν ἐν εὐθυμίᾳ, ἀμφοτέροι δὲ παπποῦς καὶ ἕγγονος παρεδόθησαν εἰς τὴν ὕπνον εὐχαριστοῦντες τὸν Θεὸν διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγαθὴν αὐτοῦ Πρόνοιαν.

Δὲν παρήλθον ἡμῶς πολλαὶ ἡμέραι καὶ ὁ γέρον ἀσθάνθεις τὰς δυνάμεις του ἐκλιπούσας, παρακάλεσε τὸν Ἰάκωβον νὰ λάβῃ τὸ καλάμαριον καὶ τὸ κονδολίον του καὶ νὰ γράψῃ τὴν τελευταίαν του θέλησιν· εὐθὺς δὲ ἀφοῦ ὁ Ἰάκωβος ἐκάθησε πλησίον του, ὁ γέρον ἤρξατο ὡς ἑξῆς:

«Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

«Ἐπειδὴ πιθανὸν νὰ μὴ δυνήθῃ νὰ ἴδω τοὺς συγγενῆς μου καὶ τοὺς ἐκφράσω τὴν τελευταίαν μου θέλησιν, πράττω τοῦτο ἐνταῦθα διὰ τῆς διαθήκης μου ταύτης. Ἄλλην διαθέσιν τῆς περιουσίας μου δὲν θέλω νὰ κάμω— ἐπιθυμῶ ἡμῶς νὰ δώσω εἰς τὸν ἀγαπητόν μου ἕγγονον Ἰάκωβον, διὰ πάσας τὰς πρὸς ἐμὲ περιποιήσεις τε, καὶ παρακαλῶ τοὺς κληρονόμους μου, ἐὰν ἐγὼ δὲν δυνήθῃ νὰ τὸ πράξω, νὰ τῷ δώσωσι τὰ ἑξῆς: Τὴν Βίβλον μου ἦτις ἀνήκει εἰς τὸν μακαρίτην πατέρα μου, τὸ ὠρολόγιόν μου καὶ τὴν σφραγιδά μου, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι ἐγκεχαραγμένα τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός μου. Τὰ μικρὰ ταῦτα δῶρα εἶναι μικρὸν τακμήριον τῆς πρὸς αὐτὸν στοργῆς μου, ἐλπίζω δὲ, ὅτι θὰ τῷ ἦναι χρήσιμα εἰς τὴν ζωὴν του.»

Ὁ Ἰάκωβος ἔκλαιεν, ἐν ᾧ ὁ παπποῦς το ὀπηγόρευε τὰς λέξεις ταύτας· ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε γράφων ἔδωκε τὰ

χαριών εις αὐτὸν νὰ τὸ ὑπογράψῃ. Τούτου γενομένου ὁ γέρον ἔλαβε τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ σφύξαας αὐτὸ, «Ήσυχασε τέκνον μου, —εἶπε, —ἡσύχασε ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς στέλλει πρέπει νὰ τὸ δεχώμεθα ἀγογγύστας. Ἀνδρόφου καὶ ἐνδυναμοῦ καὶ ἐτοιμάσου διὰ τὴν μέλλουσαν δοκιμασίαν. Ἄν καὶ κρέπη νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σέ, ἔσο βέβαιος, ὅτι ἡ ἀγάπη μου θὰ μένη μὲ σέ.»

Ὁ Ἰάκωβος προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὴν θλίψιν του καὶ ἐν μέρει διὰ τῶν παρηγόρων λόγων τοῦ γέροντος τὸ κατώρθωσεν. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς δοκιμασίας. (ἀκολουθεῖ)

Ποντικίον καὶ δύο βολβοί.

(Μῦθος.)

Ἡμέραν τινα μικρὸν ποντικίον εἰσεχώρησε μετὰ πολλῆς θείλιας εἰς τὴν αἰθουσαν λαμπροτάτης οἰκίας, ἐθαύμαζεν δὲ πάντα τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὅποια εἶλεπε. Ἐκεῖ ἦσαν τάπητες μαλακοὶ καὶ πολύτιμοι, ἐπιπλα λαμπρὰ, κάτοπτρα χρυσαῖα καὶ διάφορα κρυσταλλίνα σκευῆ, μεταξὺ δ' αὐτῶν ἐπὶ τραπέζης καὶ δύο βολβοὶ ἐντὸς φιαλῶν. — «Τί γυρεύουν αὐτὰ τὰ ξηροκρόμυδα ἐντὸς μᾶς τόσον πολυτελοῦς αἰθούσης!» ἀνέκραξεν «εἰσθε ἄσχημα, εἰσθε ὡς νεκρά!»

«Ἀκατάσται, φίλε μου,» ἀπεκρίθη τὸ ἐν κρόμμον, τὸ ὅποιον ἦτο ῥίζα δακίνθη «ὄχι μόνον νεκρά δὲν εἴμεθα, ἀλλὰ καὶ περιμένομεν ἡμέρας εὐτυχεῖς. Ἡ ἀνοιξὶς ἔρχεται, καὶ ἅμα οἱ γλυκεῖς ζέφοροι πνεύσουν, ἡμεῖς θὰ ἀναλάβωμεν ζωὴν καὶ θὰ μεταβάλωμεν μορφὴν. Εἴμεθα δ' εὐχαριστημένα μὲ τὴν κατάστασίν μας καὶ βέβαιοι περὶ τοῦ λαμπροῦ μας μέλλοντος.»

Ὁ ποντικὸς ἐγλεόασα τὰ ξηροκρόμυδα, τὰ ὅποια ἦσαν χωρὶς λαμπρὰ χρώματα καὶ τοῦ ἀπῆρασκιν ἐντελῶς, δὲν ἐνόει δὲ πῶς ἠδύναντο νὰ ζοῦν μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα καὶ νὰ περιμένουν χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτε.

Τότε λαβὼν τὸν λόγον τὸ ἕτερον κρόμμον, τὸ ὅποιον ἦτο ῥίζα κρόνου, ὠμίλησε συγνηθικῶς καὶ ἐνθουσιωδῶς. — «Ἐντὸς ὀλίγου, εἶπε, θὰ ἐνδοθῶμεν λαμπρότα-

των στολισμὸν καὶ θὰ ἤμαθα πολὺ ὑπαιότερα πάντων τῶν πραγμάτων, ὅσα μᾶς περικυκλοῦσι· ποτὲ ἀνθρώπινος χεὶρ δὲν ἐκλώσει, ποτὲ δὲν ἤφρανε, ποτὲ δὲν ἐκόσμησε ἐνδύματα τοιαῦτα, ὅποια θὰ φορέσωμεν ἡμεῖς. Ὅλοι θὰ ζηλεύουν τὰ χρώματά μας, εἰσι θὰ μαγεῶνται ἀπὸ τὴν εὐωδίαν μας. Μετ' ὀλίγον ἡμεῖς θὰ κινῶμεν τὸν θαυμασμὸν τῶν εἰσερχομένων εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην· κατὰ τὸ παρὸν δὲ ἡσυχάζομεν ἔχοντα ὑπομονήν.»

Ὁ ποντικὸς κρίνας αὐτὰ πολὺ ὑπερήφανα καὶ περαιοτολόγα, ἐπροτίμησε νὰ ἦναι ποντικὸς τετραπόδος τῶρα καὶ νὰ τρέχῃ, παρὰ νὰ περιμένῃ μέλλον ἑαλλέτερον, καὶ ἀνεχώρησε γελῶν διὰ τὴν μορῆν τῶν ξηροκρόμων. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εὗρισκε τίποτε νὰ τρώγῃ εἰς τὴν αἰθουσαν ἐκείνην, ἐσύχναζεν εἰς τὸ μαγεῖσθαι ἢ εἰς τὸ κελάριον καὶ οὐδὲ κἀν ἐνεθυμῆτο πλέον τὴν πολυτελεῖ ἐκείνην αἰθουσαν.

Ἡ γλυκεία αὔρα τοῦ ἔαρος ἤνοιξε τὰς ἀμυγδαλέας καὶ ἐπλήρωσε τὰς πεδιάδας εὐδῶμων ἀνθέων· τὰ πτηνὰ ἐψάλλον εὐθουμα τὰ ἄσπερα τῶν ἐπὶ τῶν ἀνοιγομένων δένδρων καὶ τὰ πάντα ἐμειδίων ἐν τῇ κτίσει, θὲ μὲς ἔλαθεν ὄρεσιν νὰ τρέξῃ ὀλίγον. Περιπλανώμενος ὡς τυχοδιώκτης ἐπεσκέφθη καὶ τὴν αἰθουσαν, ὅπου εἶχεν ἰδεῖ τὰ κρόμυα.

«ὦ! ὦ!» ἀνέκραξε μὲ μεγάλην ἐκπλήξιν, «πῶς; τί εἶν' αὐτὰ!»

Ὁ δάκνθος εἶχεν ἤδη ἐκβάλει μέγαν βλαστὸν καὶ ἀνοίξει τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ φούνταν, τὸ δὲ κρῖνον ὄφρα μετὰ χάριτος τὰ λαμπρότατα αὐτοῦ ἄνθη. Ἡ αἰθουσα ἦτο πλήρης εὐωδίας, τὸ δὲ θέαμα ἑξαισίον.

«Ἐ! εἶπε τότε ὁ δάκνθος, βλέπετε ὅτι αἱ ἐλπίδες μας δὲν ἦσαν φαντασιωπληξίαι. Ὅταν ἤλθεν ἡ ὦρα ἐνεδόθημεν τὰ λαμπρὰ μας φορέματα!»

«Ναί, εἶπε καὶ τὸ κρῖνον, ἡ ζωὴ μας ἤδη εἶναι ἀνάστασις, οὐδὲν δὲ ἀπαλώσαμεν περιμένοντα. Ὅσοι δὲ εἶχον τὴν ὑπομονὴν νὰ μᾶς καλλιεργήσουν, ἤδη ἀνταμειβόνται διὰ τοὺς κόπους των.»

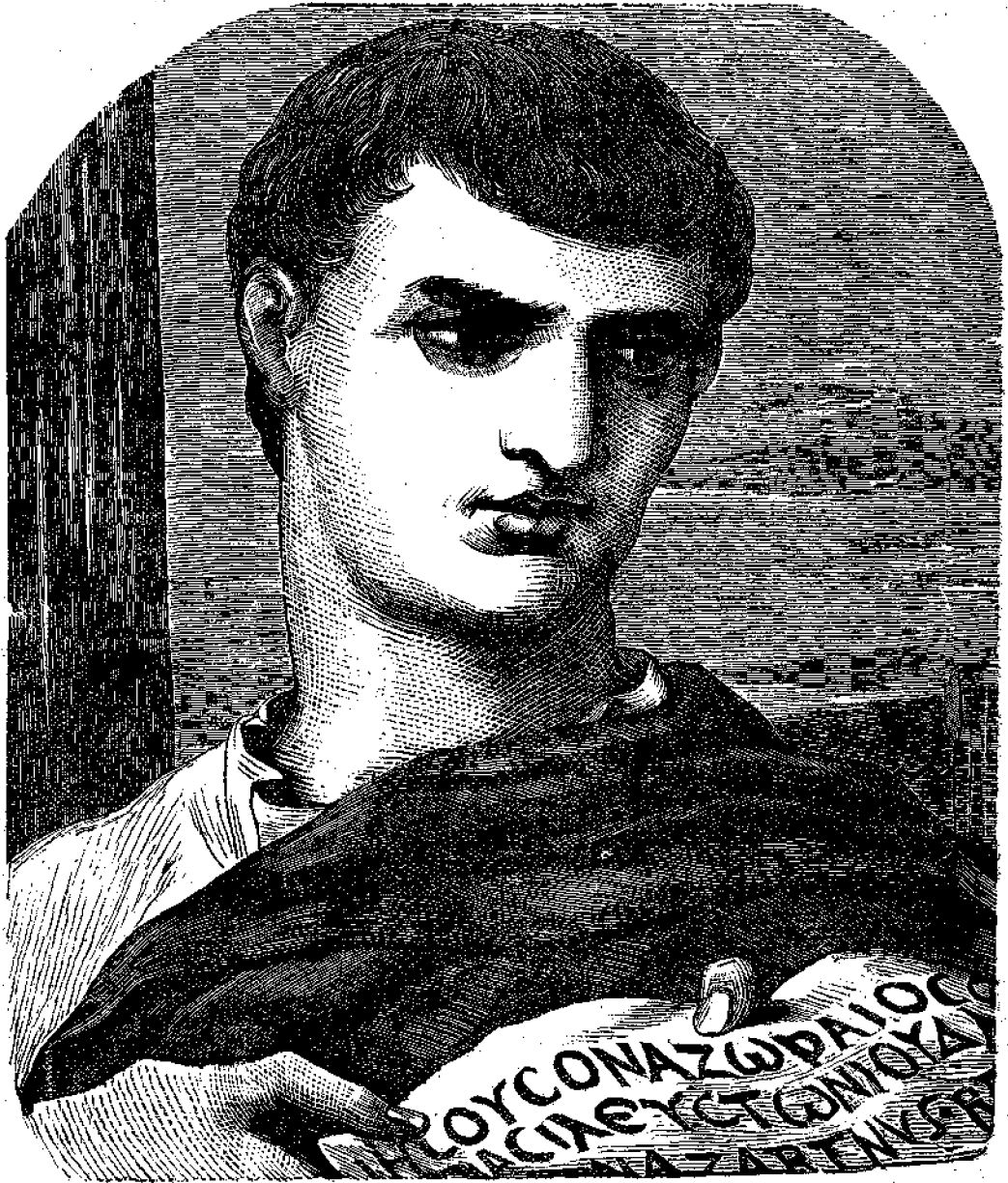
Καὶ τῶρα, μικροὶ μου φίλοι, μάθετε ὅτι ἡ ἐλπίς εἶναι ἀρετὴ. Ἡ ἐλπίς εἶναι πολὺτιμον καὶ γλυκὸ ὄψρον· χωρὶς αὐτῆς ἡ παρούσα ζωὴ εἶναι κόλασις· ὀλίγη λοιπὸν ὑπομονὴ ἀκόμη καὶ ἡ ἀνοιξὶς ἔρχεται, ἀνοιξὶς αἰώνιος, καθ' ἣν πάντες οἱ κοιμώμενοι ἐν Κορίθῳ θὰ ἐγερθῶσιν ἀφθαρτοί, διὰ νὰ ἀνθῶσιν ἐν τῇ βασιλείᾳ, ἣτις δὲν ἔχει τέλος καὶ προσπαθεῖτε νὰ ζῆτε, ὅπως αὐτὴ θέλη.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

Ἡ Ἰουδαία ὑπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Κράτος ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ ὑπαλλήλου τινὸς καλομένου Ἡγεράβου. Ὁ Πόν-

τως Πιλάτος ἦτο ὁ ἕκτος τῶν ἡγεμόνων τούτων. Ἦτο δ' ὁ Πιλάτος Ἰταλὸς τὴν καταγωγὴν καὶ ἐστάλη εἰς τὴν Ἰουδαίαν τὸ 26 π. Χ. 10 Ἰουδαίος ἱστορικὸς Ἰώσηπος παριστᾷ αὐτὸν ὡς σκληρὸν τύραννον, διεγείροντα στάσεις διὰ τῆς καταθλιπτικῆς καὶ τυραννικῆς κυβερνήσεώς του.

Ἔτιαν οἱ Ἰουδαῖοι ἔκραζον ἐάν τοῦτον ἀπολύσῃς δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος,» ὁ Πιλάτος φοβηθεὶς μὴ, κατηγορηθεὶς ὡς ἀπολύσας ἄνθρωπον ἀντιποιούμενον βασιλικὴν ἐξουσίαν, χάσῃ τὴν θέσιν του καὶ ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του· διότι ἐγνώριζε καλῶς τὸν χαρακτῆρα τοῦ αυτοκράτορος Τιβερίου, ἐπέδωκεν εἰς

Πόντιος Πιλάτος ὁ Ἠγεμὼν.

Ἐπειδὴ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰ. Χριστὸς ἐφέρθη ἐνώπιον αὐτοῦ, ἠγωνίσθη μὲν νὰ σώσῃ αὐτὸν τῆς λύσεως τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ' ὅμως διέταξε νὰ μαστιγωθῆ; ἂν καὶ τὸν ἐθεώρει ἀθῶον; — πράξις ἀντιβαίνουσα εἰς τοὺς Ῥωμαϊκοὺς νόμους.

τὴν ἀδικον ἀπαίτησιν τῶν Ἰουδαίων, καὶ παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν, διὰ νὰ σταυρωθῆ.

Ἄλλὰ δὲν ἔχαρη πολὺ τὴν δόξαν καὶ τὰ καλὰ τῆς θέσεώς του· διότι οἱ Σαμαρεῖται ἀποσταλάντες εἰς Ῥώμην πρεσβεῖαν κατηγορήσαν αὐτὸν ἐπὶ σκληρότητι, ὡς

ἀναιτίως θανατώσαντα πολλοὺς ἐκ τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν τοῦτου ἕνεκα ὁ Πιλάτος ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας κατὰ τὸ 36 μ. Χ. καὶ διετάχθη νὰ μεταβῇ εἰς Ρώμην, ἵνα ἀπολογηθῇ διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ γενομένας κατηγορίας· φθάσας εἰς Ρώμην ὄλεγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τιβερίου, ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Καλιγούλα εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἔδωκε τέλος εἰς τὴν ζωὴν αὐτοῦ αὐτοχειριασθεῖς.

Τοιοῦτον ὄπῃ ῥεε τὸ τέλος ἀνθρώπου, ὅστις ὁμολογεῖ μὲν τὴν ἀθωότητα τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ἀλλ' ἐκ φόβου τὸν παρέδωκεν εἰς θάνατον. Ὡς φαίνεται, ἂν καὶ ἄπιστος, δὲν ἠδυνάσθη ὅμως νὰ ἐλευθερωθῇ τῶν τύψεων τῆς συναιδήσεως, καὶ διὰ τοῦτο μετὰ δέκα περίπου ἔτη τὸν αἶθησεν εἰς αὐτοκτονίαν, τὸ δὲ ὕδωρ, διὰ τοῦ ὁποῖου ἔνευσε τὰς χεῖράς του ἐνώπιον τοῦ ἐξωρισμένου ὄχλου τῶν Ἰουδαίων, εἶπεν «ἀθῶος εἶμαι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου, αἶς ὄψασθε.» δὲν τὸν ἀφέλησε ποσῶς. Τὸ φάσμα τοῦ πρῶου καὶ ἀκάκου Ἰησοῦ τὸν παρηκολούθει νυχθημερὸν καὶ τοῦ ἀφῆρει τὴν εἰρήνην του!

πρῶσις.

Προσευχὴ! μυστηριώδης φωνὴ εἶσαι τῆς καρδίας,
 Ὄβρανῶθεν καταβάσα ἀδελφὴ τῆς μετανοίας
 Ἀποκάλυψις τοῦ κόσμου τοῦ νοητικοῦ ἢ θύρα,
 Σὺ τὴν νοεράν τῶν ὄντων κλίμακα ὑποβαστάζεις,
 Σὺ εἰς τὸν Δημιουργόν μας τὰς φυγὰς ἀναβιβάζεις,
 Κ' εἰς τὴν κεντρικὴν ἐστίαν ἀποστέλλεις τὸν σπῆθρα.

Διὰ σοῦ ὁ τεθλιμμένος ἀνακούφισιν εὐρίσκει,
 Διὰ σοῦ ἡ ἁμαρτία ἐναρτέως ἀποθνήσκει.
 Σὺ τὸν τάφον περισκέπτεις ἄν παρηγορεῖς τὸν ζῶντα
 Σὺ τῆς νοερᾶς κιβόρας ἦχος νοερός ὑπάρχεις.
 Σὺ τῶν λογικῶν πλασμάτων οὐσα μόνη κυριάρχεις
 Μὲ τὸν ἀκτιστόν μας Πλάστην τὰ κτιστὰ συνδέεις ὄντα.

Προσευχὴ! τοῦ ῥόδου εἶσαι ἡ ἀθῶα εὐωδία,
 Ἡ ἐαρνιῆς ἡμέρας ἡ εὐχάριστος πρωΐα,
 Ἡ ἀκτὶς ζωογονοῦσα, ἡ ὁ ζέφυρος ὁ πνέων.
 Ἐρεθίζεις γλυκὺ δάκρυ ἐκ μικρῶν διαλειμμάτων,
 Ὡς ὁ ἄνεμος τοὺς κόμβους τῶν παρθενικῶν ὑδάτων,
 Ἀπὸ κάλυκας τοὺς κοίλους ἐκτενάζει τῶν ἀνθέων.

N. Σ.

Μανδαρῖνοι.

Ἡ λέξις Μανδαρῖνος εἶναι Πορτογαλικὴ καὶ σημαίνει τὸ αὐτὸ μὲ τὴν Κινεζικὴν λέξιν Κοουάν, ἥτοι ὑπάλληλος τῆς Κυβερνήσεως διοικητικῶς.

Οἱ Μανδαρῖνοι διαίρουνται εἰς ἑνῆνα τάξεις ὑπαγομένης ὅλας ὑπὸ τὴν ἄμεσον διεύθυνσιν τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅστις ὀνομάζεται «ὁ Μέγας καὶ Ὑψηλός» — «ὁ Οὐράνιος Βασιλεὺς» — «ὁ Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ» κλ.

εἶναι δὲ οἱ Μανδαρῖνοι οἱ ἀνώτατοι λειτουργοὶ τοῦ Κράτους καὶ δι' αὐτῶν ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι ἱκανὸς νὰ κυβερνᾷ τὸ ἀχανὲς Κράτος του, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει ὑπὲρ τὰ 400 ἑκατομμ. ψυχῶν.

Ὅπως πᾶς ἄλλος ὑπάλληλος, οὕτω καὶ οἱ Μανδαρῖνοι ἐκλέγονται διὰ συναγωνισμοῦ ἐκ τῶν διελθόντων δι' αὐτῶν ἐξετάσεων· διακρίνονται δὲ αἱ διαφοροὶ αὐταὶ τάξεις ἐκ τοῦ χρώματος τῶν κομβίων ἢ

Μανδαρῖνος ἐν στολῇ.

τῶν πολυτίμων λίθων, τοὺς ὁποίους φέρουσιν εἰς τοὺς πλους τῶν. Τινὰ τῶν κομβίων τούτων εἶναι ἐκ ρουβίνων, κοραλιῶν, σαπφείρων κλ.

Οἱ ὑπάλληλοι τῆς τρίτης τάξεως ἐκτὸς τούτων φέρουσι καὶ πτερὰν ταυῦ, ἔχον ἓν ὄμμα.

Οἱ Μανδαρῖνοι γενικῶς εἶναι εὐφυεῖς καὶ ἔξυπνοι ἀλλὰ διεφθαρμένοι καὶ καταθλιπτικοί, μεταχειριζόμενοι τὴν ἐξουσίαν των πρὸς ἰδιωτελεῖς σκοποῦς. Ἐὸς ἐπιθυμοῦντας νὰ μάθωσι πλείωτερα περὶ Κίνας καὶ τῶν κατοικῶν αὐτῆς παραπέμπωμεν εἰς τὸν Ἄστ. τῆς Ἀνατολῆς, ἀριθ. 1173 καὶ Ἐρ. Παῖδ. ἀριθ. 115.

Μενέλαος.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως Ἀτρέως καὶ νεώτερον ἀδελφὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος Μενέλαον, ὅστις ἐνομιμύθη τὴν ὡραίαν Ἑλένην, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἑρμιόνην καὶ τὸν Μεγαπένην.

Μετὰ τὴν ἄρπαγὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Πάριδος, ὁ Μενέλαος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεως μετέβη εἰς τὴν Τρωάδα καὶ ἀπήγγευσεν αὐτὴν παρὰ τοῦ ἀρχαγοῦ αὐτῆς· ἀλλ' ἀποτυχὼν περὶ τῆς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὴν Ἑλλάδα καὶ κατώρθωσε νὰ συναγάγῃ περὶ ἑαυτὸν τοὺς ἰσχυροτάτους τῶν Ἑλλήνων εἰς ἐκστρατείαν κατὰ τῆς Τρωάδος.

Διαρκούσης τῆς πολιορκίας τῆς πόλεως ὁ Μενέλαος ἀπεδείχθη εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων ἡρώων μονομαχῆσας δὲ ποτε μετὰ τοῦ Πάριδος καὶ μὴ δυνήθει νὰ φονεύσῃ αὐτὸν, διότι καὶ ἡ λόγχη καὶ τὸ εἶρος τῆ θηρασίησαν, συνέλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς περικεφαλαίας καὶ τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, ὅπε βεβαίως θὰ ἐλάμβανε τὰ ἐπιχειρήματα τῆς κακίας του, ἂν μὴ

ἡ Ἀφροδίτη ἀφῆμαζεν αὐτὸν περιτολίσασα εἰς νεφέλην! Ὁ Μενέλαος ἦτο προσέτι εἰς τῶν ἡρώων τῶν κατακλεισθέντων εἰς τὸν ἔυλειον ἵππον.

Ὁ Μενέλαος ἦτο ὁ πρῶτος, ὅστις ἀπέπλευσε μετὰ τῆς Ἑλένης ἐκ τῆς Τροίας· ἀλλ' ὅπως οἱ κλειστοὶ τῶν συμπολεμιστῶν του, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐνεκα ἐναντίων ἀνέμων περιπλανήθη εἰς τὴν Κύπρον, τὴν Λυβίαν, τὴν Αἴγυπτον κλ. Τέλος δὲ κατώρθωσε μετὰ πολυετείς πε-

ριπλανήσεις νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σπάρτην, ὅπου ἔζη ἐν εὐτυχίᾳ μετὰ τῆς συζύγου του.

Κατὰ τινὰ προφητείαν ὁ Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη δὲν θὰ ἀπέθνησκον, ἀλλὰ θὰ μεθίσταντο ὑπὸ τῶν θεῶν ζῶντες εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία. Κατὰ νεωτέραν δόμωσιν παράδοσιν ὁ Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη ἐπορεύθησαν εἰς τοὺς Ταυρίους, ὅπου θηυσιάσθησαν ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας εἰς τὴν Ἄρταριν.

Μενέλαος.

Ὁ Ὀμηρὸς περιγράφει τὸν Μενέλαον ἄνδρα βωβαλέον, ἐλιγλόγον, ἀλλ' ἰπποτικόν, γενναῖον, ἀλλ' ἡπιώτερον τοῦ Ἀγαμέμνονος — εὐφρα καὶ φιλόξενον. Μετὰ τὸν θάνατόν τιν ἐλατρεύετο ὡς θεοῦ εἰς τὰς Θεραπιάς, ὅπου ὑπῆρχε καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης.

Ο ΑΔΑΜ ΚΑΙ Ο ΑΓΓΕΛΟΣ

Μίαν τῶν ἡμερῶν πρὸς τὸ ἑσπέρας, ὁ Ἀδάμ ἐκάθητο ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου τινοῦ ἐπὶ λόφῳ εἰς τὸν κήπον τῆς Ἑδέμ, πρὸς τὰ ἄνω ἔχων ἔχων ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον, καὶ βλέπων τοὺς οὐρανοὺς. Ἄγγελος δὲ τις ἦλθε πρὸς αὐτὸν, καὶ εἶπε, «Διατί τάχα βλέπεις μετὰ τὸσούτην κλίσει τὸν οὐρανόν; Τί σοῦ λείπει, Ἀδάμ;»

Τί ἐμπορεῖ νὰ μοῦ λείπῃ ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ τοῦ ἀνθρώπου γένους, «ἐδῶ εἰς τὰς εἰρηνικὰς ταύτας μονάς! Τὰ ὄμματα εἶχον προσηλωμένα εἰς τοὺς λάμποντας ἀστέρας ἐπεθύμησα δὲ τὰς πτέρυγας τοῦ αἵτου, ἵνα ἴδω νὰ ὑψωθῶ εἰς αὐτοὺς, καὶ νὰ θεωρήσω ἐκ τοῦ πλησίον τὰ φεγγάδια σώματά των.»

«Τὰς πτέρυγας αὐτὰς ἔχεις,» ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος· ἤγγικε δὲ τὸν Ἀδάμ, καὶ ὁ Ἀδάμ, ἀποκοιμηθεὶς, διει-

ρεύθη. Ἐφάνη δὲ εἰς τὸν ὄνειρευόμενον, ὅτι ἀνοψοῦτο εἰς τὸ στερέωμα.

Ἐξυπνίσας, ἔστρεψεν βλόγυρα τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐθαύμασεν ἰδὼν, ὅτι ἀνεπαύετο ὑπὲρ τὸ δένδρον ἐπὶ τοῦ λόφου. Ἄλλ' ὁ ἄγγελος, σταθεὶς ἔμπροσθεν αὐτοῦ, εἶπε, «Τί συλλογίζεσαι, Ἀδάμ;» Ἀποκριθεὶς ὁ Ἀδάμ, εἶπεν. «Ἰδοῦ, ἤμην ὑψηλὰ εἰς τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ, περιπλανώμενος ἐν τῶν μέσῳ τῶν ἀστέρων, καὶ ἰπτάμην περίε τοῦ Ὀρίωνος τῶν Πλειάδων καὶ τῆς Ἀράξης· κόσμοι λαμπροὶ, μεγάλοι καὶ ἐνδοξοὶ, ὡς ὁ ἥλιος, ὀρμητικῶς ἐπέρνων ἀπὸ πλησίον μου· ὁ λευκότετος ἐκεῖνος Γαλαξίας· εἶναι πέλαγος φωτὸς, πληρὸς φωτεινῶν κόσμων, ἐπέκεινα δὲ αὐτοῦ ὑπάρχει ἄλλο πέλαγος ὁμοίον, καὶ ἄλλο κατόπιν· ἐπὶ τῶν λαμπρῶν δὲ τούτων κόσμων κατοικοῦσι ποιήματα τοῦ Θεοῦ, λατρεύεται τοῦ Κυρίου καὶ ὑμνηταὶ τοῦ ὀνόματός τε. «Ἄγγελε σὺ μὲ ὠδήγησες;»

— «Τὸ δένδρον τοῦτο σ' ἐπεσκίαζεν.» ἀπεκρίθη ὁ

πάθια νὰ μὴ τοῦ κόψῃ τὴν πτέρυγα καὶ τὸ ἀλωσοδίσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.» Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἄγγελος ἄφαντος εὐθὺς ἐγένετο.

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΒΡΑΧΟΥ

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ ἓνα τῶν διασημοτέρων φάρων τοῦ κόσμου. Ἐδρίσκειται δ' οὗτος ἐν Κορνουαλία τῆς Μεγάλης Βρετανίας· καὶ εἶναι κατεσκευασμένος ἐπὶ ὑψάλου εὐρισκομένης ὑπὸ τὴν ἐπιφανείαν τῶν ὀδάτων, τὸ δὲ βάθος αὐτῶν περίε αὐτῆς εἶναι πλέον τῶν 20 ὀργυῶν!

Πρὸς κατασκευὴν τοῦ φάρου τούτου ἐχρηιάσθησαν πέντε ἔτη, διότι ἕνεκα τῶν τρικυμιῶν μόνον 302 περίπου ὥρας κατ' ἔτος ἠδύναντο νὰ ἐργάζωνται ἐπ' αὐτῆς.

Ἐχει δὲ τέσσαρας φύλακας, τρεῖς τῶν ὁποίων κατοικοῦσιν ἐντὸς τοῦ πύργου, ἐνθ' ὁ τέταρτος μένει εἰς τὴν ἐξῆρᾰν μὲ τὴν οἰκογένειάν του. Ἐκαστος φύλαξ χρεωστῆ νὰ μείνῃ ἐντὸς τῆ πύργου εἰνα ὀλόκληρον μῆ-

«Ο φάρος τοῦ Λυκοβράχου.

ἄγγελος «καὶ ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου τὸ σῶμά σου ἀνεπαύετο. Ἄλλ' ἰδοῦ ἐντὸς σου κατοικεῖ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὑψοῦται ἐπέκεινα τῆς τῶν κόσμων ἔλων πληθὺς· ὅσον δὲ ὑψηλότερον ἀναβαίνει, τόσον βαθετέρα ἢ πρὸς τὸν δημιουργὸν λατρεῖα του. Γιὰ τῆς γῆς, τίμα καὶ φύλαττε τὸ πνεῦμα τοῦτο, ὥστε ἡ ἰδου-

νι, ἐνίστε ὁμως ἡ τρικυμία ἐπιμηκύνεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ ἐπὶ δύο μῆνας καθίσταται ἀδύνατος οἰαδήποτε ἀποβίβασις, ἢ ἀναχώρησις ἀπὸ τοῦ φάρου τούτου· ἀλλὰ καὶ θταν ἀκόμη ἡ θάλασσα ἦναι συγχερικῶς ἥσυχος, ἢ ταραχῆ τῆς εἶναι τοσαύτη, ὥστε οὐδεμία λέμβος μικρὰ ἢ μεγάλη τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ τὴν ὑψαλον

ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶναι ἐκτισμένος ὁ φάρος· τοῦτου θύκα διὰ βυλίνου τυνὸς μηχανήματος, ὁμοίωμὰ τὸ ὁποῖον μετεχειρίζονται εἰς τὰ πλοῖα πρὸς φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν τοῦ φορτίου, οἱ ἄνθρωποι ἀνέρχονται εἰς τὸν φάρον καὶ ἐξέρχονται ἐξ αὐτοῦ εἰς τὰς λέμβους. (ἴδε τὴν εἰκονογραφίαν.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Φιλοσοφικὰ ἀποφθέγματα.

— Ὁ Ἀντισθένης ἀκούσας ποτὲ, ὅτι ὁ Πλάτων ἐκακολογεῖ αὐτόν, — εἶπεν, — «Εὐγενὲς πρᾶγμα εἶναι εὐεργετῶν τις νὰ κακολογῆται.»

— Ὁ αὐτὸς κατηγορούμενός ποτε, δεῖ συναναστρέφετο μὲ πονηροὺς ἀνθρώπους, εἶπε, «Καὶ οἱ ἱατροὶ συναναστρέφονται μετὰ τῶν νοσοῦντων, ἀλλὰ δὲν πυρᾶσσοσιν.»

— Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ποῖον μάθημα ἦτο ἀναγκασιότατον, εἶπε, «Τὸ νὰ ἀπομάθῃ τις τὰ κακά.» Συνεβοῦλεν δὲ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ κακολογούμενοι νὰ ὑπομένουσι μᾶλλον ἢ ἑάν τις ἔρριπτε κατ' αὐτῶν λίθους

— Ἀριστοτέλης ὁ Κυρηνάιος ἐρωτηθεὶς, κατὰ τί διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδευτῶν, εἶπε, «καθ' ὅσον οἱ δαμασμένοι ἵπποι τῶν ἀδαμάστων.»

— Μνημονικὸν θαυμασιόν. Ἰππρέτης ξενοδοχεῖς τυνὸς τῆς Νέας Ὑόρκης, εἰς τὸ ὅποιον γευματίζουσι καθ' ἑκάστην ὑπὲρ τὰ 500 ἄτομα, ἔχει τὸσον ἰσχυρὸν μνημονικόν, ὥστε παραδίδει εἰς ἕκαστον τούτων τὸν ἴδιόν του πλοῖον!!

— Ἡ στυπτηρία εἶναι ἐν τῶν περιεργωτάτων καὶ χρησιμωτάτων πραγμάτων. Οἱ χρωματιστὰ μεταχειρίζονται αὐτὴν ὥπως καταστήσωσι τὰ χρώματα ἀνεξίτηλα — οἱ σκυτοτόμοι πρὸς χρωματισμὸν τῶν δερμάτων — οἱ ζωγράφοι πρὸς λεύκανσιν τῆς ζωγραφείας — οἱ κηροποιοὶ πρὸς σκλήρυνσιν τῶν κηρίων καὶ οἱ ἄρτοποιοὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ ἄρτου!

— Ἐπιρροὴ τοῦ καπνίσματος ἐπὶ τὴν διάνοισιν. Οἱ μαθητὰι ἐκείτης τάξεως τοῦ Γυμνασίου τοῦ Γλαλ (Ἀμερ.) διαφροντοὶ κατὰ τὴν διανοητικὴν αὐτῶν ἰκανότητα εἰς τέσσαρας τάξεις παρετηρήθη δ' ἐφέτος, ὅτι εἰς μὲν τὴν πρώτην, τὴν κατωτάτην, μόνον τὸ τέταρτον τῶν μαθητῶν καπνίζει — εἰς τὴν δευτέραν ὑπὲρ τὸ ἕμισυ, εἰς τὴν τρίτην τὰ δύο τρίτου τρίτα καὶ εἰς τὴν τετάρτην 22 εἰς τοὺς 20!! δηλ. ὅσον προβαίνει ἡ χρῆσις τοῦ καπνοῦ, τόσον μειοῦται ἡ δύναμις τῆς διανοίας!! Ἀπέχετε λοιπὸν, τέκνα μου, ἀπὸ τῆς καπνίζεσθαι!

— Εἰς τὴν πόλιν τῶν Συρακοῦσων ἐν Ἀμερικῇ κατασκευάζονται κατ' ἔτος περὶ τὰ 8,000,000 κοιλὰ ἄλατος ἀγοροῦνται δὲ εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ 2,500 ἄνδρες. Εἰς ἕνας τὰς ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς καταναλίσκονται κατ' ἔτος 35 ἑκατομμύρια ἄλατος ἕκαστον δὲ ἄτομον ἐξοδεύει περὶ τὰς 40 λίτρας.

Ἀένεγμα Α07

Πράσινα εἶν' τὰ νεύρα μου,
Μαῦρα τὰ γράχατά μου,

Χαροποιὰ ἡ θλίψις μου,
Τροφὴ τὰ δάκρυά μου.

Ἀίνεγμα Βον

Μονομάχος διαπρίπων φλεῖ ἴστας μονομαχίας,
Λαμπρὸν θάνατον ἐκλέγω τῆς φυγῆς καὶ ἀτιμίας.
Ἄν τις μὲ κατατομήσῃ ἢ μὲ ἀποτραχηλήσῃ,
Νέος ἦρως τῆς Τρωάδος εὐθὺς θά τὸν τρωφήσῃ.

Γρίφος.

Εἶμ' ἀφανὲς κ' ἐξέλεῦθ θεῖον μετὰ ἀνθρώπων,
Καταφανὲς δὲ γίνομαι ἐντὸς ἀγίων τόπων.
Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἂν κόψῃς, δεῖτι μένει
Ὁ ἔχων ἐν τῇ κεφαλῇ κτηνώδης ἀποβαίνει. **Κ.**

Λύσις τοῦ αἰνίγματος τοῦ μηνὸς Μαΐου.

Δανία — ἀνία — ἴα.

Τὸ ἔλυσαν Ἀθηνῶν Κωνστ. Π. Ζάβαλης Ἄλ. Φιλαδέλφει, Μαρτίνῃ Δρακονταειδῇ, Βιργενία Βλαγγάκη, Γ. Π. Παπαζαφερόπουλος, Π. Ι. Ρόδιος, Στ. Ε. Νικολαΐδης, Χρ. Ηρ. Μητσόπουλος, Ἀγ. Δοτοράτος, Κωνσ. Ν. Πήλικας. **Λεξαιδία** I. Ν. Εὐριπείας, Δεωνίδου Κωνστ. Θ. Καλλιγᾶς. Ἀλεξανδρεῖας Ἀντ. Μεθοδίου. Σμύρνης Δημ. Στάης.

Λύσις τῆς ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ ἀκροστιχίδος.

Α — νακρέων
Ν — ἔρω
Δ — ἄμιον
Ρ — ἀμύλος
Ο — ὄσσοις
Μ — ἐλπομένη
Α — ρεῖος
Χ — ῥησις
Η — γερία

Ἄνδραμάχη.

Τὴν ἔλυσαν Ἀθηνῶν Ἑλένη Ζάβαλη, Μαρτίνῃ Δρακονταειδῇ, Γ. Π. Παπαζαφερόπουλος, Π. Ι. Ρόδιος, Χρ. Ηρ. Μητσόπουλος, Ἀγγελος Δοτοράτος, Κ. Ν. Πήλικας. **Μονεμβασίας** Π. Ι. Κασσιτιάκης. **Λεωνίδου** Κωνστ. Θ. Καλλιγᾶς. **Κωνσταντινουπόλεως** Ν. Ε. Νικολαΐδης. **Σμύρνης** Δημ. Στάης, Ἀλεξανδρεῖας Ἀντωνίου Μεθοδίου.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἀνέθη ἐπὶ τοῦ δώματος νὰ προσευχηθῇ;
2. Ποῖος ἀνέθη εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους νὰ προσευχηθῇ;
3. Ποῖος προσυχηθῇ ἐν τῇ φυλακῇ;

Εἰδοποιήσεις.

Ἄστηρ τῆς Ἀνατολῆς, ἐφημερίς διὰ οἰκογενείας μὲ ὠραίας εἰκόνας, ἐπὶ 23 ἡδὴ ἔτη ἐκδιδόμενη κατὰ πάσαν ἑβδομάδα τὴν συνιστῶμεν εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν συνδρομῆν ἑτησίαν ὀ. 0, ἑξαμηνιαία 3, τριμηνιαία 1,50. Δοκιμάσατε ἐπὶ τρεῖς μῆνας καὶ θὰ τὴν εὗρητε ἀξίαν καὶ κατάλληλον δι' ἅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας.